

Kauheet ja röyhkeät

–Hyvät veljet, aloitti Pera ystävälliseen tapansa, vaikka akkunan takana räiskyi räntää pimenevään helmikuiseen iltaan. –Me olemme kokoontuneet tähän neuvonpitoon selvittääksemme ne ikävät väärinkäsitykset, jotka ovat työskentelyämme haitanneet. Voisitko vaikka sinä, Iiro, kertoa ensin oman näkemyksesi, ole hyvä.

–Mä en ala Kimmoa! puuskahti Iiro epätoivoisuuden värjynnän hiippiessä hänen ääneensä. – Kimmo kiusaa aina vaan eikä anna hetkenkään rauhaa, hän jatkoi heittäen syyttävän silmäyksen pöydän toisella puolella killistelevää Kimmoa kohti.

–No, Kimmo, mitäs sinä tähän sanot? tiedusteli Pera kohteliaasti kääntyen puhuteltavan puoleen.

–Haistakoon tämä Iiro pitkän kakan, tokaisi Kimmo katkerien juonteiden ilmaantuessa hänen aistillisen suunsa pieliin.

–Siinä kuulit! Siinä kuulit! äityi Iiro osoittelemaan kiistakumppaniaan. –Kimmo on tuhmatuhmatuhma, tuhat kertaa tuhma. Taas se kiusaa ja solvaa vaan!

–No no pojat, rauhoitutaanpas sentään, yritti Pera, jonka eurokonsensukselliseen luonteeseen moinen rähjäminen särähti kuin hohtimet kaivoon. –Eihän tämä sentään mikään maata kaatava asia ole, onhan tässä paljon suurempiakin murheita.

–Miten niin suurempia! huudahti Kimmo ääni sortuen. –Tuo kierosuinen insinöörinretkuhan on koko valtakunnan suurin murhe! hän kiljui sormen sojottaessa syyttävästi suoraan Iiroa sieraimen.

–Pidä sinä likinäköinen kaljupää turpasi tukossa, karjahti Iiro loikaten pöydälle ja alkaen siinä hypellä tasakäpälää kuin sykemittariin kytketty sähköjänis.

–Mutta hyvät herrat, ajatelkaa nyt valtakunnan ja puolueen etua, vetosi Pera tuntien sydämessään viiltävää tuskaa siitä että hänen kaksi ystäväänsä olivat tuolla lailla keskenänsä riitautuneet. –Jos tämä ei tästä selviä, me joudumme kohta kutsumaan Iken hätiin.

–Ike on pukki, sehän oli jo lehdessäkin, pilkkasi Iiro pahanilkisesti.

–Mutta ainakin sillä on isompi pippeli, lällällällällää, väykytti Kimmo vastaan näyttäen Iirolle pitkää nenää.

–Eikä varppina ole! intti Iiro tuohtuneena. –Ei sitä ole kukaan nähnyt. Se kehuu vaan.

–Niin kehuukin, myöntyi Kimmo yllättäen. –En mäkään siihen oikeesti usko.

–No niin! pääsi Iiro heittämään voitonriemuisesti. –Siinä näin. Lupaatkos nyt olla kunnolla.

–Mhöh, olkoon sitten, joutui Kimmo tunnustamaan.

–Sillä lailla pojat, löytyihän sieltä sentään jokin asia josta te voitte olla yhtä mieltä, huokaisi Pera helpottuneena. –Eiköhän nyt sitten sovita tämä juttu pois kuleksimasta ja paiskataan kättä päälle, jooko?

–No joo, taipui Iiro tosin vieläkin vähän kyräillen.

–Joo–o, ynähti Kimmokin, pyyhkäisi kättänsä housunpuntiin ja työnsi sitä pöydän yli Iiroa kohti.

